

melden de dagbladen, dat de stad Hamburg een fraaien gedenkpenning heeft laten slaan, als teeken van dank voor de hulp, haar tijdens de cholera-epidemie van 1892 bewezen. Deze medaille, 8 centimeter in middellijn, vertoont aan de eene zijde Hercules, de Hydra bevechtend, en aan den anderen kant het wapen van Hamburg, door twee leeuwen

geflankeerd en omgeven door een krans van eiken- en disteltakken, uitloopende in twee rozen. Aan den eenen kant staat: »Aan de helpers in den nood,» en aan de andere zijde: »Het dankbare Hamburg. 1892.»

Als wij het recht van uitdeelen hadden, kreeg elk der vijf mannen op onze plaat, zoo ze nog in leven zijn, zoo'n medaille!

TUSSCHEN HOOP EN VREES.

Kom, poes! staak dat blazen, en wees maar niet bang,
Dat Lina je kleintjes zal rooven!
Al neemt ze er eens eentje, zij houdt hem niet lang,
Dat kan je wel stellig gelooven.
De goedige Lien
Wil alleen maar eens zien,
Hoe of 't met je kroost staat geschapen.
En dat je geen kwaad hebt te vreezen.
Kan je op haar gezichtje wel lezen!

Wat was dat een pret, toen je als moedertje-poes
Je met een gezin zaagt verrijken:
Toen daar in de mand dat geroes en gesoes
Van je kleuterjes viel te bekijken!
Al ben je ook een beest,
Je bent blijder geweest,
Dan bij 't smullen aan 't lekkerste hapje:
Voor geen kluiven of worsten of visschen
Wil je één van je kindertjes missen!

Je hebt ze gekoesterd — nooit vond je 't een last —
Met moederlijke' ijver en liefde;
Maar dat ze zoo vaak zijn gezien en betast,
Dát was wat het meeste je griefde.
Och! al dat gesol
Maakt je waarlijk nog dol:
Je hebt er maar angst van en tobben!
En soms durf je bijna niet hopen,
Dat alles nog goed af zal loopen!

Maar wat Lina betreft, — maak je niet ongerust:
Heusch! die zal je poesjes niet kwellen,
Want dieren te plagen, is geenszins haar lust
Dat hoef ik je niet te vertellen.

TUSSCHEN HOOP EN VREES.

Zij heeft uit Gods Woord
Reeds van jongsaf gehoord,
Dat wij nimmer een beest mogen martlen
Dus, poes! wees nu maar zonder zorgen:
Je kleintje is hier veilig geborgen!

Juni '94.

H. J. H.

HET BUSKRUITVERRAAD.

I.

WAAROM EN HOE DE SAMENZWERING PLAATS HAD.

Toen koningin Elizabeth van Engeland gestorven was, meenden de Roomschen, dat er nu stellig veranderingen in hun voordeel zouden komen. Hierin bedrogen zij zich zeer. Koning Jacobus en zijn regeering wilden volstrekt niet in meerdere mate dan Elizabeth den Roomschen toestaan, wat zij hun rechten noemden. De Roomschen ontstaken daarover in woede.

Onder deze ontevreden Roomschen was een edelman, die tot een oude familie behoorde en in 't bezit van veel goederen was. Hij heette Robert Catesby; zijn landgoed lag in Northamptonshire; maar hij was dikwijls in Londen. Hij had deel gehad aan een vroegere samenzwering, die op niets uitgelopen was, en hem alleen onder verdenking gebracht, maar hem geen straf bezorgd had. Catesby bleef na dien tijd peinzen over den weg, dien hij moest inslaan om een stoute daad in 't belang van 't Pausdom te doen, en tegelijkertijd zich te wreken op hen, die hij niet slechts als zijn vervolgers, maar ook als vijanden van den Roomschen godsdienst beschouwde. Dat peinzen bracht hem op de vraag, of het niet mogelijk kon zijn de beide Parlementshuizen met buskruit in de lucht te doen springen, wanneer de Koning zich aldaar bevond. Gelukte dit, dan werd men, dacht hij, van eenige der grootste vijanden der Roomsche Kerk verlost en werd de weg geopend voor de herstelling des Pausdoms in Engeland.

Het valt haast niet te betwijfelen, dat Catesby door het peinzen over dit booze plan half waanzinnig werd. In elk geval, hoe langer hij er over dacht, hoe vaster hij besloten was, dit plan uit te voeren.

Maar om zijn doel te bereiken, had hij helpers noodig. Soort zoekt soort. De eerste, aan wien Catesby zijn plan mededeelde, was zijn vriend Thomas Winter, een edelman, die zich bereid verklaarde aan de afschuwelijke onderneming deel te nemen.

Terwijl Winter te Ostende in Vlaanderen vertoefde, en op scheepsgelegenheid om naar huis terug te keeren wachtte, ontmoette hij een ouden kennis — Guido Fawkes — dien hij voor een stoutmoedig man kende, die alles aandurfde, een man die in hart en nieren Roomsch was en een man van eer insooverre, dat hij een ander niet zou verraden. Menschen, die met booze plannen omgaan, zijn soms geneigd zich te verbeelden, dat de goddelijke Voorzienigheid hun plannen begunstigt, en bedriegen zich aldus tot hun eigen verderf. Zoo iets had ook hier plaats. »Dat ik hier in Ostende Fawkes ontmoet, is een gelegenheid, die God mij aanbiedt,» dacht Winter, »om ons plan tot uitvoering te brengen; Guido Fawkes is juist de man, dien wij behoeven.» Hij wijdde Fawkes in het geheim en had het genoegen, dat zijn oude kennis het niet alleen goedkeurde, maar ook zijn hulp tot de uitvoering toezegde. Hij wilde met blijdschap naar Engeland gaan, zeide hij, en met hart en ziel het groote werk der vernietiging van het Protestantsche geloof ondernemen. Eerlang begaven de twee samen-